

каква ще бѣде тая работа, *иллемъ* не е като за мене, защото не можъ за въ една нощъ отъ тука да стигна на Дунава и да премина оттаткъ въ Влашко; само туй можъ да ти кажа: добръ да се пазишъ!“ Азъ му благодарихъ за неговата откровенностъ, като му подхвърлихъ, че и той още по-добръ да се пази отъ мене и отъ такива още много като мене. Единъ день позагатнахъ на учителя Границки, че желая да му говоря за една тайна, ето пъкъ той какво ми каза: „Аманъ, братко, щомъ е тайна, моля та, не ми я казвай, защото, както знаешъ, азъ обичамъ да попиюнувамъ, та туку виждъ и твоята тайна отиде, и на главата си нѣкоя беля да навлека“. Азъ и нему благодарихъ за откровенността му.

Азъ почнахъ да се позамислювамъ. Що за чортъ; тѣзи учители, добри учители, много откровенни; но каква полза отъ тѣхната откровенностъ и доброта. Припомнихъ си тогива думитъ на членоветъ отъ румжнския комитетъ: че за *такава работа трѣбватъ хора дѣлатели и патриоти* (*omeni de acțiune și patrioți*), и безъ да му мисля много по нататкъ обърнахъ се къмъ единъ старъ бащинъ ми и мой приятель, дѣдо Х. Тодоръ отъ Лѣсковецъ. Тоя старецъ, ако и малограмотенъ, но изусть много добръ знаеше свѣрѣмнената история, внимателно слѣдеше за свѣтската политика, обичаше да се разговаря съ младитъ българчета, съ онѣзи особено, които идяха отъ странство, а предъ тѣхъ той откриваше венчикитъ си мечти за освобождението ни, което той вѣрваше, като символъ вѣри, че скоро единъ нѣтъ и ще да дойде отъ дѣда Ивана. Тоя човѣкъ ме укуражи въ трудната ми мисия. Безъ колебание се съгласи и стана I-й членъ на Търновския Таенъ Комитетъ, като положи кѣтвата, произнесена отъ мене върху кръстосанитъ ми револверъ и кама¹⁾. Слѣдъ него послѣдоваха: Стефанъ Карагѣзовъ, Х. Досю Илиевъ, учителитъ: Т. Шишковъ и Илия Шиваровъ, Димитръ Карагѣзовъ, Даскалъ Кънчо Кесариевъ; а слѣдъ заминуванието ми, числото на прозелититъ растеше вече. Азъ прибързахъ да замина и оставихъ организацията на комитета на помянатитъ, а какво сж извършили по-нататкъ, не знамъ.

До като се бавяхъ въ Търново, азъ получихъ по единъ кираджия отъ члена на комитета отъ Букурещъ, Ив. Адженовъ, едно шифровано писмо. Извѣстяваше ми, че нѣкой противникъ на комитетското дѣло се закаялъ да ме издаде на Турското правителство. Взехъ си мѣрkitъ и побързахъ да напусна Търново. Трѣбва

¹⁾ Х. Тодоръ, единъ отъ *стари нѣ чорбаджии* на Лѣсковецъ, ближнo голѣмо село до гр. Търново, бѣше едно живо опровержение на много при-
страстното зло мѣние въ нашитъ буйни младежи за чорбаджийското сѣсло-
вне у насъ, което бѣхъ турили синонимъ на предателството. Помянатия Х.
Тодоръ бѣше единъ отъ съзаклятицигъ, които приготвиха въстаническото
движение на Дяда-Никола въ 1856 г., което се зачна въ Търново и ведната
издѣхна въ балкана при Габрово, за това носи названието: *Габровското*
мугарибе, за което намѣрявамъ да напиша споменитъ си. Заподозрѣнъ тогива
отъ правителството въ съучастничество на това движение той напусна селото
Лѣсковецъ и се пресѣли въ Търново. Но ето го виждаме пакъ първи съза-
клятникъ на тайния комитетъ отъ 1866. Той умрѣ преди да види отечеството
си освобождено отъ дѣда Ивана. (белѣжка П. Кисимова).